

מרובה פרק שביעי בבא קמא

ע"ה

עין משפט
גר מצוה

(א) חולין ע"ה: לעיל ע"ה;
(ב) [בכורות ה': ושי"ג];
(ג) יומא מט: ע"ה בסוטה
י"ב, (ד) בכורות ט"ז, ס"ג,
(ה) ובכורות י"ג, (ו) [ויקרא
כ"ג], (ז) [ויקרא כ"ג], (ח) [דף
ט"ז], (ט) [ויקרא ט"ז], (י)
[ויקרא כ"ג], (יא) [שמות
י"ג], (יב) [ויקרא כ"ג], (יג)
[ויקרא כ"ג], (יד) [ויקרא
כ"ג], (טו) [ויקרא כ"ג], (טז)
[ויקרא כ"ג], (יז) [ויקרא
כ"ג], (יח) [ויקרא כ"ג], (יט)
[ויקרא כ"ג], (כ) [ויקרא
כ"ג], (כ"א) [ויקרא כ"ג], (כ"ב)
[ויקרא כ"ג], (כ"ג) [ויקרא
כ"ג], (כ"ד) [ויקרא כ"ג], (כ"ה)
[ויקרא כ"ג], (כ"ו) [ויקרא
כ"ג], (כ"ז) [ויקרא כ"ג], (כ"ח)
[ויקרא כ"ג], (כ"ט) [ויקרא
כ"ג], (ל) [ויקרא כ"ג].

הנהרות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מקדיש
וי' וירבות לא אלתרין
וי' דמירשא הוה ממתי'
(ב) ח"ס ד"ה לנמה וי'
אמעלה גרה או
אמפריטי וי' אלא התם
ח"ר רחל שילדה וי'
ר"ש בגמל בן פרה מי
נער ר"ש שמעון שיהא
רלוו ויזני וי' וקאמר
אלא אחר אתה אולל:

גליון הש"ס

ג"כ אי לבכור הקברה.
עין נדה ג"כ ע"ה
מוספת ד"ה נדה לנדה:

מוסף רש"י

אך בכור שור עד
שיהא הוא שור ובכורו
שור. מדמני ליתכחז ע"ה
שור כשז וזו, דהא עינא
בכורו קמישע' דכתיב
לעיל מינה כל פטר רחם
גוי ונקט כמלוה בכור,
ש"מ עד שיהא בכור
כלמו ולא דומה לאחר
[בכורות ה']. אין פורין,
פטר חמור [יומא ט"ז].
לא בעל ולא בחיה.
כ"ג ואל [בכורות י"ג] דשה
כתיב [יומא ט"ז], ולא
בשחוטת. כשה שחטה
(ט"ז וט"ט), ולא בטרשיה.
שמתתו רגליה מן
הארכובה ולמטה [בכורות
י"ב], ולא בכלאים. מיס
הבא על הרחל (ט"ז וט"ז)
דמני לדריו הוא זה
(יומא ט"ז). ולא בכור,
דמני לנדה (ט"ז וט"ז) ספק סויה
ספק סהמה [בכורות י"ב],
מפני שהוא שור. דבין
רחל ובין בן קריין (ט"ז וט"ז),
משה כשבים. זה הבא
משני כשבים (ט"ז וט"ז).

לכוליה כלאים מביניהם. אין כלאים נאים משניהם: מדיפא
למעט. או דיפא דקרא' כשז או עו ודאי למעט אחא שהרי
כלאים נאים מהם וממילא משמעה (א) לרבות לא אינערין ולי לרבות
נדמה כל שכן דלא אינערין דכיון דמירשא הוא מתרבי כלאים כל
שכן נדמה דקיל: אי לקדיש.

למירשא דפסול לקרנן דכתיב זהו
זה בנדבות בצרפת נכסי (במדבר
טו) או לשה בצבאים וגו': הא
כדיא כתיב זהו. מרביא דלו כשז
פרט לכלאים דפסול: אי למעשר
במה. ואע"ג דלא כתיב ביה שה
אלא לאן? קאמר רבא דפסול הא
אמרינן בצבורות (א) לענין מילי טובא
דגמר תחת השבט (מתחמת אמו) הלך
להא מלמא יליף נמי ופסול: העברה
העברה. והעברת כל פטר רחם
לה' (שמות יג) וכל אשר יעבור (ויקרא
טו) לענין פורין פטר חמור. דכתיב
שה' וקא אשמעין רבא טעמא דמתני'
דקמי אין פורין בכלאים מהכא הוה:
ולא כתיב. כ"ג ואל: ולא כשה
שחטה. דלאו שה קרינא בה:
כלאים. משני מיני בהמות: כ"ג.
מבהמה וחייה: לעמא שגולד מן
הטור. פרה שילדה קום ואזני קום
או פרה שילדה חויר ואזני חויר
דאסור באכילה דכתיב זאת הבהמה
אשר תאכלו שור שה כשבים (דברים
י) וכיון דכתיב שה פרט לכלאים
כה"ג הוה: דר' יהושע בפרק קמא
דבכורות (דף י"ג): ועסורה מעמא
מי מיעברא. דאינערין למעטוי והא
קיימא לן בפ"ק דבכורות (דף י"ג).
לעולם אין מתעברת לא טמאה מן
הטורה ולא טורה מן הטמאה:
דאיבער

ומעשר בהעברה דבכור והשתא כי אמר דאמי או למעט ממעט נדמה אפילו אותו שנדמה במקצת סימנים וכי אמרי אתא לרבי

בני לרבי נדמה אפילו אותו שאין דומה כלל ולהכי דייק השתא כלאים איתרבי נדמה אפילו אין דומה כלל נדמה:

אי למעשר. פירוש דהו כליהו כתיב ביה שה מג"ש דהעברה העברה מבכור דכתיב ביה שה (ויקרא יז) אש שור אש ובקונטרס
פי' דבמעשר כתיב לאן דהו כמו שה ואין נראה ועוד בפרק במחל דבכורות (דף י"ג) פריך אי גמר מעשר תחת תחת מקדיש אפי'
הך נמי פי' יולא דופן ומחוקר זמן ויחוס לא יכנסו לזיר להתעשר ולי לא גמר מקדיש בשלמא טריפה כל אשר יעבור פרט
לטריפה אלא כלאים מג"ש ומאי קושיא לימא ליה דמצינן אכ דרבא נפקא ליה כלאים כיון דבמעשר כתיב [אלא] כדפירש
בקונטרס הכא ולפי מה שפירשתי דלשה דבכור סמך א"ש דלא מני למימר התם דיליף מעשר מבכור דמיעט ביה כלאים דאם כן יולא
דופן נמי נמעט במעשר דיליף מבכור:

והא גבי קדשים דכתיב שור או כשב נרבייה. מימה מה ריבוי
לרין נהי למשור וכשז לא מני לרבייה כלאים מכשז ועו
שאתה יכול להוציא כלאים מביניהם אחי ואורי' דלע"ה דלתי כלאים
מדמך כשז ועו מכל מקום יש למעט מדמך שור לכשז דלחומר

מקשינן וכיון דאי לא הוה כתיב שור
או לא כתיב ולא כתיב איתא
ממעט כלאים יש לי לומר דאתא
או לרבות ומשני מדיפא למעט
כלומר או דכתיב גבי כשז ועו כיוצא
בו במקום אחר אית לן למימר
למעטוי הלך ה"ג דרשינן למעטוי
וה"ה או דרישא למעטוי דרשינן ליה
ולא לרבייה ופריך אדרבה איתא
איכא דלו ראשון כתיב במקום
שכיוצא בו במקום אחר ראו לדרשו
לרבות ודשי ליה נמי הכא לרבות
וה"ה נמי שני ומשני כו' וחס תאמר
ולא ליכחזז אלא ההוא או דבין כשז
ועו למשור וכשז הוה ממעטין
כלאים ומלו דכשז ועו הוה ממעטין
נדמה וי"ל דאי לא כתיב אלא חד
אפילו הוה כתיב גבי כשז ועו הוה
דרשינן לרבות כלאים כיון דאי לא
כתיב או כלל הוה ממעטין כלאים
משור וכשז דפירשתי לעיל:
השתא בלאים איתרבי כו'.
וא"ת בלא ק"ו דכלאים
איכא למפרך דמה לרין לרבות
דממילא מתרבי כל כמה דלא מעטיה
קרא דהא כי אמר דלמו אינין למעט
לרין קרא למעטוי ואע"ג דממעטין
כלאים לא הוה ממעטין נדמה אי לאו
דמעטיה קרא וי"ל דבלא שום קרא
הוה מרבינן נדמה שדמה במקצת
סימנן וממעטין נדמה שאין דומה
כלל דהוה ילפינן בתחת תחת ממעשר
לרבייה

ומעשר בהעברה דבכור והשתא כי אמר דאמי או למעט ממעט נדמה אפילו אותו שנדמה במקצת סימנים וכי אמרי אתא לרבי

בני לרבי נדמה אפילו אותו שאין דומה כלל ולהכי דייק השתא כלאים איתרבי נדמה אפילו אין דומה כלל נדמה:

אי למעשר. פירוש דהו כליהו כתיב ביה שה מג"ש דהעברה העברה מבכור דכתיב ביה שה (ויקרא יז) אש שור אש ובקונטרס
פי' דבמעשר כתיב לאן דהו כמו שה ואין נראה ועוד בפרק במחל דבכורות (דף י"ג) פריך אי גמר מעשר תחת תחת מקדיש אפי'
הך נמי פי' יולא דופן ומחוקר זמן ויחוס לא יכנסו לזיר להתעשר ולי לא גמר מקדיש בשלמא טריפה כל אשר יעבור פרט
לטריפה אלא כלאים מג"ש ומאי קושיא לימא ליה דמצינן אכ דרבא נפקא ליה כלאים כיון דבמעשר כתיב [אלא] כדפירש
בקונטרס הכא ולפי מה שפירשתי דלשה דבכור סמך א"ש דלא מני למימר התם דיליף מעשר מבכור דמיעט ביה כלאים דאם כן יולא
דופן נמי נמעט במעשר דיליף מבכור:

והא גבי קדשים דכתיב שור או כשב נרבייה. מימה מה ריבוי
לרין נהי למשור וכשז לא מני לרבייה כלאים מכשז ועו
שאתה יכול להוציא כלאים מביניהם אחי ואורי' דלע"ה דלתי כלאים
מדמך כשז ועו מכל מקום יש למעט מדמך שור לכשז דלחומר

מקשינן וכיון דאי לא הוה כתיב שור
או לא כתיב ולא כתיב איתא
ממעט כלאים יש לי לומר דאתא
או לרבות ומשני מדיפא למעט
כלומר או דכתיב גבי כשז ועו כיוצא
בו במקום אחר אית לן למימר
למעטוי הלך ה"ג דרשינן למעטוי
וה"ה או דרישא למעטוי דרשינן ליה
ולא לרבייה ופריך אדרבה איתא
איכא דלו ראשון כתיב במקום
שכיוצא בו במקום אחר ראו לדרשו
לרבות ודשי ליה נמי הכא לרבות
וה"ה נמי שני ומשני כו' וחס תאמר
ולא ליכחזז אלא ההוא או דבין כשז
ועו למשור וכשז הוה ממעטין
כלאים ומלו דכשז ועו הוה ממעטין
נדמה וי"ל דאי לא כתיב אלא חד
אפילו הוה כתיב גבי כשז ועו הוה
דרשינן לרבות כלאים כיון דאי לא
כתיב או כלל הוה ממעטין כלאים
משור וכשז דפירשתי לעיל:
השתא בלאים איתרבי כו'.
וא"ת בלא ק"ו דכלאים
איכא למפרך דמה לרין לרבות
דממילא מתרבי כל כמה דלא מעטיה
קרא דהא כי אמר דלמו אינין למעט
לרין קרא למעטוי ואע"ג דממעטין
כלאים לא הוה ממעטין נדמה אי לאו
דמעטיה קרא וי"ל דבלא שום קרא
הוה מרבינן נדמה שדמה במקצת
סימנן וממעטין נדמה שאין דומה
כלל דהוה ילפינן בתחת תחת ממעשר
לרבייה

ומעשר בהעברה דבכור והשתא כי אמר דאמי או למעט ממעט נדמה אפילו אותו שנדמה במקצת סימנים וכי אמרי אתא לרבי

בני לרבי נדמה אפילו אותו שאין דומה כלל ולהכי דייק השתא כלאים איתרבי נדמה אפילו אין דומה כלל נדמה:

אי למעשר. פירוש דהו כליהו כתיב ביה שה מג"ש דהעברה העברה מבכור דכתיב ביה שה (ויקרא יז) אש שור אש ובקונטרס
פי' דבמעשר כתיב לאן דהו כמו שה ואין נראה ועוד בפרק במחל דבכורות (דף י"ג) פריך אי גמר מעשר תחת תחת מקדיש אפי'
הך נמי פי' יולא דופן ומחוקר זמן ויחוס לא יכנסו לזיר להתעשר ולי לא גמר מקדיש בשלמא טריפה כל אשר יעבור פרט
לטריפה אלא כלאים מג"ש ומאי קושיא לימא ליה דמצינן אכ דרבא נפקא ליה כלאים כיון דבמעשר כתיב [אלא] כדפירש
בקונטרס הכא ולפי מה שפירשתי דלשה דבכור סמך א"ש דלא מני למימר התם דיליף מעשר מבכור דמיעט ביה כלאים דאם כן יולא
דופן נמי נמעט במעשר דיליף מבכור:

ק"א א מ"י פ"ז מהל'
בכורות הלכה י'
מג עשין ר"ב:
ק"ב ב מ"י ס"ג פ"ב הל' ו'
מג עשין ר"א ולאין
רמז עש"ט י"ד סמון שטו
ספ"ה:
ק"א ג מ"י פ"י מהל'
בכורות הלכה ה'
מג עשין קמא ע"ש
י"ד סמון ש"ה ספ"ה ב:

תורה אור השלם

1. שור או כשב או עז פי'
יג' ודעה שבעת ימים
תחת אמו ומיזם השמיני
והלאה יצא לקרבן
אשה לוי' ויקרא כ"ב כו
2. אך בכור שור או
בכור כשב או בכור עז
לא תפדה קרבן הם את
דמם תורק על התפוח
ואת חלבם תקטיר אשה
לר"ה יחלף לוי'
במדרב י"ז

קרב א מיי פט"ו מה' משה הקבוצת הלכה ג:
קרב ג מיי שם הלכה ו:
קרב ד מיי פ"ד מה' גיבה הלכה או עור מ"מ סימן עט פמנ עשין ע"א:
קבר ד מיי שם הל' ה:
קבר ה ו ד מיי שם הלכה ו' א:
קרב ח מיי שם הל' ט:
קרב ט מיי שם הל' י:
קרב י ב מיי שם הל' יב:
קב ל מיי שם הל' יג

דאיבער מקלוט כרבי שמעון. קלוט פרסותיו קלוטות ונולד מן הטהור ורבי שמעון קרי ליה טמא דתניא בכורות (דף ו: ב) רבי שמעון אומר גמל (ויקרא יא) גמל(ט) שני פעמים אחד גמל הנולד מן הגמלה ואחד גמל הנולד מן הפרה ואפילו עברו מן הטהור משור גמור קאשר ליה ר"ש ופליג עליה רבי יהושע [בכורות י.] היכא דעברתו מן הטהור משור שאינו קלוט ומתירו בסימן אחד של טהרה או מעלה גרה או מפריס פרה ודווש את זה לא תאכלו את הגמל [שם] זה אי אהת אוכל בסימן אחד אכל יש אחר שאהת אוכל בסימן אחד וזה זה טמא הנולד מן הטהור ועיבורו מן הטהור יכול לשם עיבורו מן הטמא כלומר יכול כפי שאלו מכשיר בו קך אי מכשיר בזנו אם נמעברה פרה היינו מ"ל שה כשדים ושה עושים(ט) עד שיבא נולד משני כשדים שיהו אביו ואמו כשדים והיה סולא דזנו דנפקא ליה לרי יהושע מכשדים משמע ליה לרצא כשה: מי פטור גנג נפשיה גבי בעלים: ככבש. דאמר ליה עולה קא ממניח ועולה משלימנא לך (ט) ולא אפסקתו מו מדי דהא יולא דה אהת יד נדך: גנג פטור עלמו. דאשתלומין דבעלים מחייב והרי הוליא די נדרו ואפסידא דהקדש מיפטור דמניח האיש כתיב(ט) ולא הקדש וליציא דרי שמעון נקט לה דאמר קדשים שמיים באחריותן חייב. פלוגמייהו דרבנן ור"א וטעמייהו כפרק במלא דמנחות (קו: ב): **מתני'** או שהיפה לו בו שופסופס. קודם שנגזו לא קרינן ביה ומכרו(ט) כולו באיסורא: הנוהר. (ט) קורעו מנחמירי עד לכו: והטמק. עוקר קיימין: פטור. ואפי' לרננן דהא לאו שמיעה היא כלל: גב' מאי הוּן מאחד ממאס. כלומר ממאי קאמרין דאי שיריה הוי שירא: הניסר עמו. כגון מבשרו אכל שירא עורה וקרניה וגזומיה לא הוי שיר: ולוי אמר. אפילו גזומיה הוי שיר: הפעכד בשמיטה. דבר שאס טעל הימנה נעשית בו נכילה מחיים כגון וושט או קנה או היקן (ט) וחלל שלה או כבד או אחד מני מעייס דלא ממיר לה שמיעה אכל ידה ורגלה מן הארכובה ולמטה לא. וטעמא דכילהו מפרש לקמן: **אלא לרבי דאמר כמאן.** אי כתיב אפי' חון מגזומיה אי כרבי אפילו ידה נמי לא: מדי דהוי בטביחה. הוי שיר כמכירה: ור"ש כן אלטור. לא דריש דומיא דטביחה ומיהו גזומיה לא הוי שיר דלמיגו קיימי: **את פקיעטא.** אטיג דליכא כולה חייב דמאי דנגז הא זבין כוליה: **שוקף שגנב מחבירו.** פטור מארבעה וחמשה אפי' מחלק חבירו דליכא וטבחו כולו באיסורא: **שוקף שטבח לדעת חבירו.** משלמין בין שיהו דליכא וטבחו כולה בחיובא דהטובח חייב על חלקו וחבירו נמי עשאו שליח והא רבינן לעיל (דף ע"ג.) דיש שליח לדבר עבירה הכא דאמרין תחת [שמות כא] לרבות את השליח: **שוקף שטבח שלא לדעת חבירו.** פטור דליכא וטבחו כולו בחיובא דכההוא דנהיה לא נעשה שליח והוה ליה כטובח ומכר אחר הגנב דפטור ועל חלקו נמי פטור הואיל וליכא וטבחו כולו בחיובא. *ואף על גב דאמרין לעיל [שם:] חמשה בנקר ואפי' חמשה חלאי בנקר הני מילי היכא שגנב דהמת השותפין וטבחו ואחר כך הודה לאחד מהם על חלקו דבשעת טביחה הואי כוליה בחיובא והכי אמרינן בהגוזל (דף קו: ב) דשותף שטבח שלא לדעת חבירו פטור: **הוּן משלשים יוס.** אעשה דה מלאכתי: **הוּן ממלאכסה.** אם תרצה לשחטטה שחוט מיד ואם תעשה דה מלאכסה המלאכה היא שלי מי הוי שיר או לא: **עובר ירך אמו הוא.** פלוגמא בתמורה (ב: א.) גנג ונסן **לאחר וטבח.** לא נמן דמנחה דא"כ אפילו לא טבח מיחיד אנהיה משום מכירה דקדמי סיפא אלא עשאו שליח לטביחה או למכירה: והיקף

תורה אור השלם

ז. כי יגב איש שור או שה נתבחו או מקרו חמשה דקר ישלם תורת השור וארבע באן תורת השוה: שמות כא לו

הגהות הב"ח

(ג) גב דומיא דוטבחו ור שמעון ורי דלא למיגו קיימא: (ב) רשי' דיה ככש ורי משלימנא לך גבי הקדש ולא אפסקתו: גב

גליון הש"ס

רשי' דיה שותף שטבח כו' ואפי' דאמר לעיל. פ"ר רשי' לקמן דף קו ע"ב ד"ה בשוקף שטבח ורי' ע"פ

דאיבער נפשיה כו'. אכל הנודר עלמו פשיטא דמאי פטור נפשיה אי לא נעתי למיענד מזה מן המזכיר:
גנג

יביא כבש ר"א בן עזריה אומר יביא תור או בן יונה מאי מי אמרינן שם עולה קביל עילויה או דלמא מצי א"ל אנא מצוה מן המוכתר בעינא למיעבד בתר דאיבעיא י'הדר פשט גנג פטור עיצמו בכבש לרבנן בעולת העוף לר' אלעזר בן עזריה רחנן (ט) הרי עלי עולה

יביא כבש ר"א בן עזריה אומר יביא תור או בן יונה מאי מי אמרינן שם עולה קביל עילויה או דלמא מצי א"ל אנא מצוה מן המוכתר בעינא למיעבד בתר דאיבעיא י'הדר פשט גנג פטור עיצמו בכבש לרבנן בעולת העוף לר' אלעזר בן עזריה רחנן (ט) הרי עלי עולה רבא (ט) הרי עלי עולה והפריש שור ובא אחר וגנג מי לרבנן ובעולת העוף לר' אלעזר בן עזריה: **מתני' ימכרו חוץ מאחד ממאה שבו או שהיתה לו בו שותפות ה'השוחט ונתבלה בידו הנוחר והמקרק משלם תשלומי כפל ואינו משלם תשלומי ארבעה וחמשה: **גב' מאי חוץ** מאחד ממאה שבו אמר רב י'חוץ מדבר הניתר עמו בשחיטה ולוי אמר חוץ מגזומיה וכן תניא במתניתא חוץ מגזומיה מייתיבי מברה חוץ מידה חוץ מרגלה חוץ מקרנה חוץ מגזומיה אינו משלם תשלומי ארבעה וחמשה רבי אומר י'דבר המעכב בשחיטה אינו משלם תשלומי ארבעה וחמשה ושאינו מעכב בשחיטה משלם תשלומי ארבעה וחמשה ר"ש בן אלעזר אומר חוץ מקרנה אינו משלם תשלומי ארבעה וחמשה חוץ מגזומיה משלם תשלומי ארבעה וחמשה בשלמא ללוי כתנא קמא אלא לרב כמאן אמרי רב דאמר כי האי תנא דתניא ר"ש בן אלעזר אומר מברה חוץ מידה חוץ מרגלה אינו משלם תשלומי ארבעה וחמשה חוץ מקרנה חוץ מגזומיה משלם תשלומי ארבעה וחמשה במאי קמיפלגי תנא קמא סבר י'וטבחו כולו בעינן (ט) ומכרו כולו בעינן ורבי סבר וטבחו מידי דהוי בטביחה לאפקי מידי דלא היא בטביחה ומכרו דומיא (ט) דטביחה ור' שמעון בן אלעזר סבר קרנא דלא למגזא קיימא הוי שיר ואינו משלם תשלום ארבעה וחמשה גזומיה דלמיגו קיימי לא הוי שיר ומשלם תשלום ארבעה וחמשה ואידך תנא דבי ר' שמעון בן אלעזר סבר ידיו ורגליו דצריכי בטביחה הוי שיר ולא משלם תשלומי ארבעה וחמשה קרניה וגזומיה דלא צריכי בטביחה הוי שיר קשיא דר' שמעון בן אלעזר אדר' שמעון בן אלעזר תרי תנאי ואליבא דר"ש בן אלעזר ת"ר (ט) הגונב הקיעטת ואת החיגרת ואת הסומא וכן הגונב בהמת השותפין חייב ושותפים שגנבו פטורים והתניא (ט) שותפין שגנבו חייבין אמר רב נחמן לא קשיא כאן בשותף שגנב מחבירו כאן בשותף שגנב מעלמא איתיביה רבא לרב נחמן יכול שותף שגנב מחבירו שותפין שגנבו הו חייבין תלמוד לומר וטבחו כולו בעינן וליכא אלא אמר רב נחמן לא קשיא כ'כאן בשותף שטבח לדעת חבירו כאן בשותף שטבח שלא לדעת חבירו 'בעי רבי ירמיה מברה חוץ משלשים יום חוץ ממלאכסה חוץ מעוכרה מהו אליבא דמאן דאמר 'עובר ירך אמו הוא לא תבעי לך דהא שייר בה כי תבעי לך אליבא דמאן דאמר דעובר לאו ירך אמו מאי מימר אמרינן כיון דמחובר בה הוי שיר או דלמא כיון דלמפרש מינה קאי לא הוי שיר איכא דאמרי כיון דלאו ירך אמו הוא לא הוי שיר או דלמא כיון דצריך לאישתרוי בהדה בשחיטה כמאן דשייר בגופה דמי תיקו: בעי רב פפא ג'גבה קטעה ומכרה מהו מי אמרינן מאי דנגב הא לא זבין או דלמא מה דובין הא לא שייר תיקו: תנו רבנן (ט) גנג ונתן לאחר וטבח גנג ונתן לאחר ומכר גנג**

קרב א מיי פט"ו מה' משה הקבוצת הלכה ג:
קרב ג מיי שם הלכה ו:
קרב ד מיי פ"ד מה' גיבה הלכה או עור מ"מ סימן עט פמנ עשין ע"א:
קבר ד מיי שם הל' ה:
קבר ה ו ד מיי שם הלכה ו' א:
קרב ח מיי שם הל' ט:
קרב ט מיי שם הל' י:
קרב י ב מיי שם הל' יב:
קב ל מיי שם הל' יג

מוסף רש"י

הרי עלי עולה יביא כבש. פחות שבעולות, דעולה ליכא לפוקי אלא צרכים ממנות (ט). שותפין שגנבו. והמלא הוליא מרשות בעלים לעמו ולדעת חבירו (ג"כ) ה"ב

(א) [עליל נה] ויש
(ב) סבבו או מכרו דק"מ
(ג) [עליל עה] ויש
(ד) [עליל טו] (ס) כבודות
(זא) (ז) [כ"מ טז] (ז) [פי] י
מוספת קדושין כ. ד"ה
ומקומו (ח) [ג"י כ"א] פ"א
מכ"ל (ט) ד"ה וברכות
(י) ד"ה פ"א (י"ב) כ"מ ט"ה

הגהות הב"ח

(א) גמ' ויש בחובו:
(ב) רש"י י"ה ויטב ומכר
מן משהו דשהוציא
חרן ממוטו: (ג) ת"י
ד"ה גב וכו' מפליג
וקאמר גב וטב וכו':

גליון הש"ס

תוס' ד"ה תיקנו וכו' כמו
נתנה לבין ב"ב' חובב
לענין נראה דה"ל כסוף
לדבר זה והוציא ראה
לנקולא לא חילין כמר קנין
דרכן היינו מדאמרן ע"ס
גבי בן דל"י דעמט
קוות דתן נמן לפטר מעל
אך דמדינת לא קני הי"ז
הכל א"ס מ"ח ל"ק א"ך
דמדינת קני מ"ח לא י"ה
מוטר נקטע זו:

וסקיף. מכר באמנה ואשראי ולא קיבל דמים: **גבז ופרע** וסקיפו שהקינו חזירו פרוקטיא באשראי ופרע לו כהמה זו: **מתני'** (א) **וכנסו ומכרו חוץ מרשותו.** כשהוליא מרשותו נעשה עולו גבז (לרבי יהודה) וקנאו: או שגנב חוץ מרשותו. קנאו במשיכה וטבחה ומכר ברשותו פטור דלא נעשה עולו גבז: ס"ס. גבז מושכו ויואל פטור (מכלום) הגביהו. אפי' ברשות בעלים שהרי הגביהו קונה בכל מקום במסכת קדושין (דף כה): **נפנו.** נעליו לזכורות זנו עלהן דה' סלעים של פדיון הבן. ל"א נתנו גבז לזכורות זנו ונתנו לו ע"ס במקום שגנבו לשומר חנם ולא שאל: ס"ס מושכו. הנהן או בעל חוב או השומר ומת ברשות בעלים: פטור. הגבז מכלום. ולשון אחרים עיקר. האי חייב אגבז קאי דמחייב גבז כנקין שלוחו דאי נזומו נעליו ממי חייב נהי דשואל מלי למימר חייב באונסין אלף שאר שומרים מי חייבי במתה כדרכה ועוד לגבי כהן ובעל חוב ממי חייב ופטור איכא הפסדי ולא הפסדי מצעי ליה: **גמ'** פיקנו משיכה בשומרים. שלא יתחייב שומר בשמירה עד שימשוך: **מאי לאו.** היה מושכו שומר ומת חייב גבז במשיכת שומר: לא גבז. והכי קאמר נתן בעל הצית לזכורות זנו כו' וכל גבז לגונבו משם היה מושכו ויואל כו': שפירוש

משיכה בשומרים או לא אמר רב י"מ רב י"מ ת"ש נתנו לזכורות זנו או לבעל חובו לשומר חנם ולשואל לנושא שבר ולשוכר היה מושכו ויוצא ומת ברשות הבעלים פטור מאי לאו ישומר וש"מ תיקנו משיכה בשומרין אמר ליה לא גבז הא תנא ליה רישא תנא גבז שגבז מבית הבעלים ותנא גבז שגבז מבית שומר אמר ליה רב אשי לא תדרייה מה לי גבז שגבז מבית שומר מה לי גבז שגבז מבית הבעלים אלא לאו ישומר וש"מ תיקנו משיכה בשומרין ש"מ י"מ אמר ר' אלעזר כדרך שתיקנו משיכה בלקוחות כ"ך תיקנו משיכה בשומרין תנאי נמי הכי כדרך שתיקנו משיכה בלקוחות כ"ך תיקנו משיכה בשומרין וכשם שהקרקע נקנית בכסף בשטר ובחזקה כ"ך שכירות נקנית בכסף בשטר ובחזקה כ"ך שכירות דמאי אילימא שכירות

גבז והקדיש גבז והקיף גבז והחליף גבז ונתן במתנה גבז ופרע (א) חובו גבז ופרע בהקיפו גבז ושלח סבלונות בבית חמוי משלם תשלומי ארבעה וחמשה מאי קמ"ל אשמעינן רישא גבז ונתן לאחר ומבא ריש שליח לדבר עבירה אע"ג דבכל התורה כולה א"אין שליח לדבר עבירה י"הכא יש שליח לדבר עבירה מאי מעמא וטבחו ומוכרו (א) מה מכירה דלא אפשר דלאו על ידי אחר אף טבוחה ע"י אחר מחייב ואשמעינן סיפא גבז והקדיש (א) מה לי מכרו להדיוט מה לי מכרו לשמים: **מתני' יגבז ברשות הבעלים וטבחה ומכר חוץ מרשותם או שגבז חוץ מרשותם וטבחה ומכר חוץ מרשותם משלם תשלומי ארבעה וחמשה י"אבל גבז וטבחה ומכר ברשות פטור (א) היה מושכו ויוצא ומת ברשות הבעלים פטור הגביהו או הוציא בגו או לבעל חוב לשומר חנם לשואל לנושא שבר ולשוכר והיה מושכו ומת ברשות הבעלים ומת חייב יתנו לזכורות זנו או לבעל חוב לשומר חנם או לשואל לנושא שבר ולשוכר והיה מושכו ומת ברשות הבעלים ומת חייב: **גמ'** בעי אמימר תיקנו נתנו לזכורות זנו או לבעל חובו לשומר חנם ולשואל לנושא שבר ולשוכר היה מושכו ויוצא ומת ברשות הבעלים פטור מאי לאו ישומר וש"מ תיקנו משיכה בשומרין אמר ליה לא גבז הא תנא ליה רישא תנא גבז שגבז מבית הבעלים ותנא גבז שגבז מבית שומר אמר ליה רב אשי לא תדרייה מה לי גבז שגבז מבית שומר מה לי גבז שגבז מבית הבעלים אלא לאו ישומר וש"מ תיקנו משיכה בשומרין ש"מ י"מ אמר ר' אלעזר כדרך שתיקנו משיכה בלקוחות כ"ך תיקנו משיכה בשומרין תנאי נמי הכי כדרך שתיקנו משיכה בלקוחות כ"ך תיקנו משיכה בשטר ובחזקה כ"ך שכירות נקנית בכסף בשטר ובחזקה כ"ך שכירות דמאי אילימא שכירות**

גבז והקדיש ששם ד' וה'. כדמפרש מה לי מכרו להדיוט מה לי מכרו לשמים ואיירי בקדשי דקא צדק הצית דלא שייך למימר מעיקרא מורה לראובן והשאה מורה לראובן כמו בקדשי מוצח שקרן קרב לכפר על הצעלים ושחטו לשמו ושם צעליו עליו ואין להקשות אמאי לא פריך לעיל (דף עו.) ולפלוג ולימני בדדיה דב"ל בקדשי מוצח אלז בקדשי דקא הצית משלם תשלומי ארבעה וחמשה כדפריך לעיל ולפלוג ולימני בדדיה דב"ל בקדשים קלים לעיל פריך שפיר דהו הכל קדשי מוצח אלז בקדשי דקא הצית לא נעבי לפלוג דקמס קדושה דשור וזהו דמחיים הו' למוצח אע"ג דתמס מפליג וקאמר (א) טבחה ואל"כ הקדיש משלם ארבעה וחמשה ואותו הקדש הו' קדשי דקא הצית תמס לא הו' מחיים ולמ"ד יאוש לא קני א"ש ששקמקדש לאחר יאוש לאו דדיה קמקדש ולמ"ד יאוש קני וחיוזו הוה דוקא לפני יאוש אלז אחר יאוש שלו הוה טבחה ושלו הוה מוכר א"ש"ה מחייב אהקדש אע"ג דלא חיל הקדש מקמי יאוש כי היכי דמחייב במכר ומתנה קודם יאוש אע"ג דלא אהנו מעשיו שלא חל המכר והמתנה כיון דאמימרנו לגבוה כמסירתו להדיוט כדבר שצדו להקדיש: **אבל** גבז וטבחה וטבחה ברשותו פטור. בשלל הגביהו עסקינן דנהגביהו הו' קני וחייב כלקמן: **או** שהוציא מרשות בע"ה כו'. ברש אלו נערות (במנות דף לא: וש"ס) פליגי רב אחא ורבינא חד אמר שהוליאו לסמטא אלז לרה"ר לא קני ודייק מסיפא הוליאו דומיא דהגביהו דאחי לרשותיה ואידך אמר אפילו הוליאו לרה"ר קנה ודייק מרישא דמת ברשות בעלים פטור הא חוץ לרשות חייב אפי' הוליאוהו לרה"ר ונראה דההוא פליג אלזי ורבא דאמרי בהמוכר את הספינה (ב"ב דף פד:) משיכה קונה בסמטא אלז לא כרה"ר ואין נראה לחלק כלל בין קניית גבז שאין אלז להחמיב באונסין

ולשאר קניות מדדשינן לעיל (דף עה.) גבי גבז אין לי אלל ירו גבו חזירו וקדיפיו מנין משמע דלא מחייב אלל במקום שראוי לקנות כי היכי דדדשינן גיטין (דף עו.) ונתן צדה ונראה דהלכה כאבי ורבא מדמייהו מילמיהו בהמוכר [את] הספינה (ע"ס) משמע שהם עיקר ולא שייך כאן כל היכא לפליגי רב אחא ורבינא הלכה כרבינא לקולא:

נתנו לזכורות זנו או לבעל חוב או לשואל לנושא שבר ולשוכר והיה מושכו ויוצא ומת ברשות הבעלים פטור. אמר ר' אלעזר כדרך שתיקנו משיכה בלקוחות כ"ך תיקנו משיכה בשומרין תנאי נמי הכי כדרך שתיקנו משיכה בלקוחות כ"ך תיקנו משיכה בשטר ובחזקה כ"ך שכירות נקנית בכסף בשטר ובחזקה כ"ך שכירות דמאי אילימא שכירות ולשאר קניות מדדשינן לעיל (דף עה.) גבי גבז אין לי אלל ירו גבו חזירו וקדיפיו מנין משמע דלא מחייב אלל במקום שראוי לקנות כי היכי דדדשינן גיטין (דף עו.) ונתן צדה ונראה דהלכה כאבי ורבא מדמייהו מילמיהו בהמוכר [את] הספינה (ע"ס) משמע שהם עיקר ולא שייך כאן כל היכא לפליגי רב אחא ורבינא הלכה כרבינא לקולא: **נתנו לזכורות זנו או לבעל חוב או לשואל לנושא שבר ולשוכר והיה מושכו ויוצא ומת ברשות הבעלים פטור.** אמר ר' אלעזר כדרך שתיקנו משיכה בלקוחות כ"ך תיקנו משיכה בשומרין תנאי נמי הכי כדרך שתיקנו משיכה בלקוחות כ"ך תיקנו משיכה בשטר ובחזקה כ"ך שכירות נקנית בכסף בשטר ובחזקה כ"ך שכירות דמאי אילימא שכירות

קבא א מ"י פ"ו מהל'
מעלה הלכה ב:
קבב ב מ"י פ"ב מהל'
גמיה הלכה י טור
ח"מ סימן ע"ג:
קבג ג מ"י ע"ב מהל'
קבד ד ה ו ז מ"י ע"ב מהל'
הלכה טו ועיין
גמ"מ:
קבה ח מ"י פ"ב מהל'
שכרות הלכה ח
פמג ע"ין פ"ט ע"ב ח"מ
סימן ע"ג ע"ב:
קבו ט מ"י פ"א מהל'
מכירה הלכה יח
פמג ע"ין פ"ט ע"ב ח"מ
סימן ק"ה ע"ב ט ועיין
ע"ב ע"ב ח"מ ע"ב טו
ע"ב ע"ב ח"מ ע"ב טו

מופ"ח רש"י

אין שליח לדבר עבירה. אין שליח מטוב לדבר עבירה שיתחייב עולמו אלף ה"ב הוא פטור מאלו (פדושין ח"ב). מה מכירה דלא אפשר דלאו על ידי אחר. אינה מתקיימת אלף על ידי אחר. הגבז מוכר והלוקח לוקח (שם ח"ב). אי אפשר אלף על ידי אחר. שאלוקח לוקחו ממנו (בבב"ב דף). היה מושכו ויצא. גבז נכמה ברשות בעלים קאי. ומת. הנהו ברשות הבעלים פטור. הגבז משלם לנזק. דלא קני להחייב באונסין (בבב"ב דף). שהקרקע נקנית בכסף בשטר ובחזקה. דועל ופרק וגדר כל שואל. ובמסכת קדושין (ט"ז) ילפין להו (ב"ב ע"ב). כך שכירות. קמ"ד שם כהמה וכל"ס (שם).

שהטמין